

Cap sur l'école inclusive
en Europe

Φύλλο καλής πρακτικής. Υποδοχή μικρών παιδιών με ειδικές ανάγκες

Κορμός της ενότητας E

Επικοινωνία : MARTYJP

1. Περιεχόμενο

Ιδρύματα υποδοχής μικρών παιδιών, ηλικίας 6 μηνών έως 6 ετών

2. Στόχοι.

Όσον αφορά το κοινό που έχει γίνει δεκτό, θα χρησιμοποιήσουμε τον όρο "παιδί με ειδικές ανάγκες" αντί για "παιδί με αναπηρία ή με χρόνια ασθένεια". Πράγματι, "μιλάμε για παιδιά με συγκεκριμένες ανάγκες όταν η ένταση των αναγκών, που σχετίζεται με την κατάσταση του παιδιού και τις εκ γενετής ή επίκτητες ελλείψεις του, είναι τέτοια που απαιτεί σημαντική ποιοτική ή ποσοτική τροποποίηση των πόρων που μεταβιβάστηκαν στο παιδί "(Η συμπερίληψη των παιδιών με αναπηρίες στα περιβάλλοντα υποδοχής).

Τέλος, θα χρησιμοποιήσουμε τον όρο "συμπερίληψη" στα επίσημα ευρωπαϊκά κείμενα: "Δεν πρόκειται μόνο για την ένταξη των παιδιών με αναπηρίες, αλλά μάλλον για τη δημιουργία ενός φιλόξενου περιβάλλοντος ικανό να δεχτεί και να λάβει υπόψη τις υπάρχουσες διαφορές σε ΟΛΑ τα παιδιά»

("(Η συμπερίληψη των παιδιών με αναπηρίες στα περιβάλλοντα υποδοχής).

Αυτός ο ορισμός οδηγεί σε μια σχετικά σημαντική αλλαγή της άποψης, καθώς πρόκειται για τη μετάβαση από την αντίληψη στην οποία το παιδί πρέπει να προσαρμοστεί, να ενσωματωθεί, στο αντίθετό του: το ίδρυμα έχει ως στόχο να προσφέρει τις απαραίτητες προϋποθέσεις για την υποδοχή όλων των παιδιών.

- Το παρόν φύλλο προτείνει τα διάφορα βήματα που πρέπει να ληφθούν υπόψη για να «προσδιοριστούν οι ιδιαιτερότητες της υποδοχής ενός παιδιού με αναπηρία ή ενός παιδιού με ειδικές ανάγκες».

3. Διεξαγωγή της «Καλής πρακτικής».

- **Σύνθεση των ομάδων:**

Εκπαιδευτικός και / ή AVS (Βοηθητικός στη σχολική ζωή), AES (Εκπαιδευτική και Κοινωνική Υποστήριξη), Βοηθητική παιδική φροντίδα, Εκπαιδευτής Νεαρών Παιδιών, Παιδιατρική κ.α.

Βήμα 1: Προσδιορισμός των εμποδίων στην υποδοχή του παιδιού

Οι αναπαραστάσεις και οι συγκινήσεις των επαγγελματιών :

Η υποδοχή των παιδιών με ειδικές ανάγκες, στην αντίληψη των επαγγελματιών, δεν είναι προφανής. Έτσι, αρκετοί συγγραφείς κάνουν την παρατήρηση ότι αυτή η υποδοχή συχνά εξαρτάται από την καλή θέληση ενός ατόμου μάλλον αυτή της αντίληψης που βασίζεται σε μια αποστολή που μεταβιβάζεται σε ιδρύματα για τη φροντίδα των μικρών παιδιών (EAJE)

Ένας από τους κύριους λόγους για την απροθυμία αυτών των υποδοχών είναι σχεδόν ένα στοιχείο ταμπού: ο φόβος και τα συναισθήματα των επαγγελματιών. Πράγματι, παρατηρείται το μειονέκτημα, μπορεί να προκαλέσει σωματικές παραμορφώσεις, να φέρει τα παιδιά σε ακατανόητες αντιδράσεις, ιδιαίτερα στην περίπτωση διαταραχών του αυτιστικού φάσματος. Τα παιδιά με χρόνιες ασθένειες μπορούν επίσης να επηρεαστούν στο σώμα τους.

Οι συγγραφείς λένε ότι αυτές οι καταστάσεις δημιουργούν ένα αίσθημα ενοχής, κυρίως του Herrou και του Korff-Sausse: «Είμαστε όλοι ένοχοι, οι γονείς του το έχουν γεννήσει, οι εκπαιδευτικοί ή οι φροντιστές δεν είναι σε θέση να το θεραπεύσουν, η κοινωνία δεν κατάφερε να του δώσει μια θέση αντάξια του. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η αναπηρία προκαλεί απόρριψη που μπορεί να πάρει τις πιο ποικίλες μορφές.

Επιθετικότητα, αλλά και αδιαφορία.
Άρνηση, αλλά και ψεύτικη φροντίδα.
Πρόκληση, αλλά και οίκτο.
Άγνοια, αλλά και υπερπροστασία. »

Σε μια EAJE, είναι απαραίτητο να ληφθούν υπόψη τα στοιχεία αυτά. Πράγματι, όλοι αντιμετωπίζουμε αυτά τα συναισθήματα:

Αηδία, απόρριψη, αυτοπεποίθηση, προστασία, υπερπροστασία. σε αυτούς τους φόβους. Μπορούν να προστεθούν στοιχεία της προσωπικής ζωής μας.

Ερωτήματα που τίθενται :

Τι καταλαβαίνει το παιδί; Τι αντιλαμβάνεται; Αυτή η αμφισβήτηση μας παραπέμπει στον ανθρωπισμό μας, στην αντίληψή μας για τον κανόνα, στον " τρόπο επικοινωνίας" στο να είναι "κανονικό".

Οι διευθυντές και οι διοικητές της EAJE πρέπει να σκεφτούν αυτά τα πράγματα έτσι ώστε κάθε μέλος της ομάδας να μπορεί να εκφραστεί, να ακουστεί και να εκθέσει τους φόβους του. Σε αυτό το μακροπρόθεσμο έργο, αυτές οι αντιδράσεις, αυτά τα συναισθήματα μπορούν να αναβαθμιστούν και να οδηγήσουν, ίσως, σε ένα άνοιγμα, σε μια προθυμία της ομάδας να καλωσορίσει τη "διαφορά", ειδικά τα παιδιά με τις ανάγκες. συγκεκριμένους.

Η έκφραση για έλλειψη επιμόρφωσης

Η σκέψη για την συνέχιση της υποδοχής ομάδων αποτελεί προτεραιότητα για τη EAJE. Πράγματι, το κύριο εμπόδιο για την υποδοχή παιδιών με ειδικές ανάγκες είναι ο φόβος αυτού του άγνωστου παιδιού. Αυτός ο φόβος μεταφράζεται σε μια απαίτηση για ειδική κατάρτιση σχετικά με την αναπηρία. Έτσι, πολλοί επαγγελματίες πιστεύουν ότι δεν εκπαιδεύονται για να καλωσορίσουν αυτά τα παιδιά. Ωστόσο, αυτή η

εκπαίδευση δεν είναι απαραίτητως αναγκαία: πράγματι, υπάρχει πάρα πολύ μεγάλη ποικιλία αναπηριών και ασθενειών για να ενημερωθεί κανείς.

Υπάρχουν διαφορές μεταξύ ατόμων. Για παράδειγμα, δύο παιδιά που αναγνωρίζονται ως αυτιστικά είναι διαφορετικά. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η κατάρτιση στην αναπηρία δεν μπορεί να λάβει υπόψη αυτή την ποικιλομορφία.

Από την άλλη πλευρά, για να δουλέψει κανείς πάνω στις αναπαραστάσεις των επαγγελματιών, για τους φόβους, αλλά και για το τι μπορεί να εκφράσει ο κάθε επαγγελματίας για τις δυνατότητές του και / ή τις αδυναμίες του είναι η πρωτεύουσα.

Πράγματι, ορισμένες παθολογίες στρέφουν τον επαγγελματία στον φόβο του να βλάψει ή ακόμα και να πληγεί. Αυτό είναι συχνά η περίπτωση των παιδιών που έχει δεχτεί και έχουν ειδική διατροφή για παράδειγμα.

Συνεπώς, η εκπαίδευση είναι σημαντική εδώ:

- Συγκεντρώστε επαγγελματικές παραστάσεις, ειδικά κατά τη διάρκεια ομαδικών συναντήσεων, με εξωτερικό πρόσωπο.
- να προσφέρουν σε κάθε επαγγελματία, ανεξάρτητα από το δίπλωμά του και το καθεστώς του, εκπαιδευτικό πρόγραμμα για την ανάπτυξη των παιδιών, για το έργο παρατήρησης.
- να καθυστερήσουν τους επαγγελματίες ξεκινώντας από το επαγγελματικό τους εργαλείο: την ικανότητα να αποκωδικοποιούν τη μη λεκτική γλώσσα μέσω της παρατήρησης, την ικανότητα να ξεκινούν από το τι βλέπει το παιδί να προσαρμόζεται (και όχι από τη γνώση της αναπηρίας, για παράδειγμα) στην πραγματική του ανάπτυξη (ψυχοπαιδαγωγική).
- να συνοδεύσει με εξατομικευμένο τρόπο τους επαγγελματίες του ιδρύματος υποδοχής αυτού του παιδιού με ειδικές ανάγκες. Σε αυτή την περίπτωση, οι συνεργασίες με τα ιατροφαρμακευτικά ιδρύματα θα επιτρέψουν την ενημέρωση σχετικά με την ειδική υποδοχή ενός παιδιού, με απλό και προσαρμοσμένο τρόπο, τους επαγγελματίες.

Βήμα 2

Για να αλλάξει η οπτική για το παιδί

«Ένα νεαρό κορίτσι, με πρόσωπο που χαρακτηρίζεται από δυσμορφία, προσεγγίζει ένα μικρό αγόρι καβάλα πάνω σ' ένα όχημα μεταφοράς. Το κορίτσι σχεδιάζει μια κίνηση του ποδιού για να το κάνει να καταλάβει ότι θέλει να ανέβει κι αυτή στο φορτηγό. Το αγόρι της είπε: "Έχεις κόψει τη μύτη σου!", Ενώ της έκανε χώρο πίσω του. Και οι δύο μαζί διέσχισαν την αίθουσα. »

Οι συγγραφείς του βιβλίου *"Συλλογική συμπερίληψη μικρών παιδιών με αναπηρίες"* επισημαίνουν αυτή την παρατήρηση.

Επιδιώκουν:

"Ο Paul εξέφρασε χωρίς προφανές άγχος ότι είδε μια διαφορά στην Sabine. Είναι αυτό μια ανωμαλία γι 'αυτόν; Τίποτα δεν είναι σίγουρο. Φαίνεται μάλλον ότι είναι η ανακάλυψη μιας ιδιαιτερότητας που παρατηρεί χωρίς ανησυχία. Αυτό δεν την εμποδίζει να υιοθετήσει τη Sabine ως συμπαίκτη. Κανείς ενήλικος και δεν θα μπορούσε να έχει την ειλικρινή και άμεση αντίδραση του Paul, επειδή το δυσμορφικό πρόσωπο της Sabine απευθύνεται στην πιο προβληματική φαντασία μας..

Σε αντίθεση με τα παιδιά, οι ενήλικες προβλέπουν το μέλλον και γνωρίζουν για αυτό το κοριτσάκι το βάρος των σημερινών και μελλοντικών εμποδίων που θα προκαλέσει η αναπηρία της. Η όψη αυτού του προσώπου

είναι, για τον ενήλικα, συνώνυμη με την πιθανή απόρριψη, την προσωπική απόρριψη αρχικά, αλλά και αυτή των άλλων και της κοινωνίας στο σύνολό της.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο οι ενήλικες δεν εκφράζουν προφορικά την εντύπωσή τους, αυθόρμητα, όπως κάνει ο Ραούλ, επειδή αυτό το αγόρι δυόμισι ετών βλέπει μόνο μια διαφορά που ονομάζει χωρίς προκατάληψη. "Με αυτό το απόσπασμα, αντιλαμβανόμαστε ότι αυτό που μπορεί να είναι μια ιδιαιτερότητα είναι περισσότερο η ευθύνη των αναπαραστάσεών μας, γενικά για τη διαφορετικότητα, όποια και αν είναι. Παρ'όλα αυτά, μπορεί να υπάρξει πράγματι η ανάγκη προσαρμογής του συλλογικού, των πρακτικών των επαγγελματιών για την υποδοχή ενός παιδιού με ειδικές ανάγκες.

Οι επαγγελματίες που είναι συνηθισμένοι να δουλεύουν με παιδιά, ειδικά παιδιά με ειδικές ανάγκες, λένε ότι: πρώτα απ'όλα, τα παιδιά πρέπει να θεωρούνται αυτό που είναι, δηλαδή, πάνω απ'όλα, παιδιά.

Η γνωριμία με άλλα παιδιά, άλλους ενήλικες είναι απαραίτητη. Το οικογενειακό του σύμπαν δεν μπορεί από μόνο του να αποτελέσει το περιβάλλον του.

Βήμα 3

Σκέψεις για τις πρακτικές υποδοχής

Όπως συμβαίνει με κάθε παιδί, οι επαγγελματίες της πρώιμης παιδικής ηλικίας παίζουν ρόλο δίπλα στα παιδιά. Σε ένα ευνοϊκό πλαίσιο, το παιδί θα αναπτύξει (ή / και θα σταθεροποιήσει) αισθητήρια, κινητικά, γνωστικά, γλωσσικά, κοινωνικά, συναισθηματικά, αλλά και την ικανότητά του να προσαρμόζεται.

Όλες αυτές οι διαστάσεις είναι αλληλένδετες και το καθένα από αυτούς απαιτεί να διακινδυνεύσουν άλλους. Ωστόσο, η ΕΑΙΕ δεν έχει αποστολή να θεραπεύσει το παιδί ή να προχωρήσει. Η ΕΑΙΕ πρέπει να είναι ένας τύπος όπου τα παιδιά περνούν το χρόνο τους, ανεξάρτητα από την πρόοδο ή την απόδοση, ενώ βρίσκονται σε περιβάλλον φροντίδας.

Για να γίνει αυτό, πρέπει να επικαιροποιηθεί το εκπαιδευτικό σχέδιο, να προωθηθεί η επικοινωνία με το παιδί, να προωθηθεί ο διαχωρισμός και η επανένωση, να ληφθεί υπόψη το άτομο στο συλλογικό και να προωθηθεί η στήριξη της σχέσης.

Επικαιροποίηση του εκπαιδευτικού σχεδίου :

Για να συμπεριληφθεί ένας προβληματισμός σχετικά με την επικαιροποίηση του παιδαγωγικού σχεδίου, με σκοπό να καλωσοριστεί κάθε παιδί, ανεξάρτητα από το ποιο είναι ενδεχομένως, περιλαμβάνει ένα έργο επεξεργασίας ολόκληρης της ομάδας. Πράγματι, όσον αφορά στις οικογένειες που βρίσκονται σε κοινωνική ένταξη ή / και βρίσκονται σε δύσκολη θέση, είναι απαραίτητο να υπάρξει μια ιδιαίτερη επαγρύπνηση της συνέχειας:

συνέχεια με τους γονείς για την ποιότητα των μεταδόσεων, ειδικότερα. Η θεσμοθέτηση ενός ατόμου αναφοράς για το παιδί και την οικογένειά του επιτρέπει μια ακόμα πιο αποτελεσματική συνέχεια. Έτσι αποφεύγεται η επανάληψη για την οικογένεια των δυσκολιών που μπορεί να αντιμετωπίσει.

Για το παιδί, τη διάταξη του χώρου, ο εξοπλισμός που έχει στη διάθεσή του:

μια εκπαιδευτική σκέψη μπορεί να επεξεργαστεί για να προωθηθεί αυτή την ένταξη.

Ενίσχυση της επικοινωνίας με το παιδί:

Για τους επαγγελματίες, το θέμα της επικοινωνίας με το παιδί μπορεί να είναι κεντρικό γιατί μπορεί να είναι περιπλοκό.

Μερικά παιδιά δεν θα κοιτάξουν στα μάτια, μπορεί να μην έχουν έκφραση του προσώπου για να είναι αναγνώσιμα συναισθήματά τους (χαμόγελο, γκριμάτσα ...), μπορεί να μην ανταποκρίνονται άμεσα στις προσκλήσεις του επαγγελματία. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η προσεκτική παρατήρηση θα είναι απαραίτητη για να δοθεί νόημα: ποιες είναι οι χειρονομίες, οι στάσεις του ή οι μιμήσεις του για να καταλάβεται αν συναινεί ή αν αρνείται;

Ποιες είναι οι κινητικές δεξιότητές του; Πώς κάνει; Τι λέει; Τι καταλαβαίνει; Είναι σημαντικό να θυμάστε ότι αυτό το έργο παρατήρησης ισχύει για κάθε παιδί, είναι ένα εργαλείο που πρέπει να αναπτυχθεί. Πολλοί συγγραφείς συζητούν την παρατήρηση στην επαγγελματική πρακτική (E. Bick, W.

R. Bion, E. Pikler , βλ. Συνοδεύστε το παιδί να χτίσει την ταυτότητά τους και την κατανόηση της διαφορετικότητας. Η Maryse Hendrix, στον οδηγό συμπερίληψης των παιδιών με αναπηρίες στα περιβάλλοντα υποδοχής της πρώιμης παιδικής ηλικίας, λέει πιο συγκεκριμένα: «Η επικοινωνία με το παιδί με αναπηρία θα δυσκολέψει τους επαγγελματίες της πρώιμης παιδικής ηλικίας μερικές φορές. Ωστόσο, οι ειδικές δεξιότητές τους είναι ένα μεγάλο πλεονέκτημα: περισσότερο από τους άλλους εργαζόμενους, υπερέχουν στις ανάγκες που δεν εκφράζονται από την ομιλία. Σε αυτό, έχουν εν αγνοία τους εμπειρογνωμοσύνη στον τομέα της αναπηρίας. »

Σημείωση :

Υπάρχουν ενδιαφέροντα εργαλεία γύρω από την επικοινωνία: Makaton, στα γαλλικά (www.makaton.fr). Αυτές οι μορφές επικοινωνίας είναι ενδιαφέρουσες επειδή απευθύνονται σε όλους χωρίς διακρίσεις.

Πολλοί ΕΑJE που τις ασκούν λένε όλα τα θετικά για τα πολύ μικρά παιδιά, αυτά τα "πλεονεκτήματα" και την ανακάλυψη των δυνατοτήτων που δεν φαντάζοντουσαν. Για παράδειγμα, ένα σχολείο έχει δημιουργήσει ένα λεξικό με 20 λέξεις στη νοηματική γλώσσα.

Ενίσχυση του χωρισμού και της επανασύνδεσης :

Το παιδί με ειδικές ανάγκες πρέπει επίσης να είναι σε θέση να επωφεληθεί από εξω-οικογενειακή φροντίδα.

Πράγματι, ο χωρισμός, δηλαδή η αποχώρηση, η επανασύνδεση, είναι σημαντικές για το παιδί, καθώς και για τους γονείς του, ειδικά σε σχέση με την προσκόλλησή του..

Πράγματι, αυτά τα παιδιά και οι οικογένειές τους ζουν συχνά σε οικογενειακό περιορισμό, επιτρέποντάς τους ένα άνοιγμα είναι μια αποστολή ΕΑJE.

Υπολογισμός του ατόμου μέσα στο συλλογικό:

Το έργο στην ΕΑJE περιλαμβάνει μια συλλογική πτυχή αλλά και μια ανάγκη να ληφθεί υπόψη το άτομο στο συλλογικό.

Εδώ, η δημιουργία μικρών ομάδων παιδιών, η ανάπτυξη συνθηκών παιχνιδιού που προωθούν τις σχέσεις μεταξύ παιδιών, η ενσυναίσθηση θα είναι επίσης απαραίτητες.

Σκέψεις για την κατανομή των παιδιών:

Υποδοχή σε ένα τομέα ανάλογα με το επίπεδο ανάπτυξης; Όπως και η διάταξη του χώρου, σκεφτείτε τις στιγμές της μετάβασης. Αλλά αυτό δεν είναι ήδη η καθημερινή εργασία στην ΕΑJE;

Σημείωση :

Σύμφωνα με τον Herrou και τον Korff-Sausse, στην Συλλογική Ένταξη των μικρών παιδιών με αναπηρίες (σελ. 22-23) "Συνήθως, η ολοκλήρωση ασκείται σε ατομική βάση, δηλαδή συνίσταται στην υποδοχή ενός μόνου παιδιού με ειδικές ανάγκες σε μια ομάδα κανονικών παιδιών. Οι έρευνες για την ενσωμάτωση του ανάπηρου παιδιού στον παιδικό σταθμό και στο νηπιαγωγείο [...] υπογράμμισαν τη μοναξιά του παιδιού με αναπηρία που ενσωματώθηκε σε μια ομάδα. [...] Σε αυτές τις περιπτώσεις, το παιδί δεν συναντά κανένα παιδί όπως αυτό [...]. Είναι μια βαριά κατάσταση που πρέπει να υφίσταται: ολομόναχο, "όχι σαν τα άλλα". [...] γι

'αυτό πιστεύουμε ότι μπορούμε να μιλήσουμε πραγματικά για ένταξη μόνο στη συλλογική μορφή της, δηλαδή την ταυτόχρονη υποδοχή αρκετών παιδιών με διάφορες αναπηρίες μέσα σε μια ομάδα κανονικών παιδιών... »

Προώθηση των υποστηρικτικών μέσων στη σχέση:

- Υποστήριξη καθημερινής χρήσης: ήχοι, τραγούδια, ποιημάτια, μουσικά όργανα, δακτυλογράφηση, χτύπημα ... κινητικές δεξιότητες ...

- Πιο συγκεκριμένες υποστηρίξεις που εμπλουτίζουν όλους:

- βιβλία αφής : site *Les doigts qui rêvent* (www.ldqr.org) ;

- βιβλία που «διαβάζονται στο σκοτάδι»: site *Benjamins Média* (www.benjamins-media.org) ;

- η εγκατάσταση μπορεί να εμπλουτιστεί από ένα χώρο αισθητικής εξερεύνησης τύπου *Snoezelen* (www.petrarque.fr/maisons-de-retraite/snoezelen.html), προσαρμόσιμη σε πολλά μέρη με λίγα μέσα.

- υλικό με καρφίτσες.

- ιδέες που μπορούν να προέλθουν από τον κατάλογο ειδικού τύπου *Hoptoys* (www.hoptoys.fr).

Αλλά προσέξτε, δεν πρέπει να υποπέσουμε σε ακτιβισμό. Για μερικά παιδιά με ειδικές ανάγκες μπορεί να είναι απαραίτητο να παρακινηθούν. Αυτό που έχει σημασία είναι η ποιότητα της παρουσίας. Να είστε εκεί, με παρουσία στην ομάδα, να απαντάτε στις προσκλήσεις παιδιών για να παίξετε ή να μιλήσετε.

Βήμα 4

Προσδιορισμός των ειδικών εργαλείων υποδοχής

Δημιουργήστε ένα εξατομικευμένο σχέδιο υποδοχής (PAI), όπως για παράδειγμα στη Γαλλία

Οι επαγγελματίες θα πρέπει να συμμορφώνονται με το σχέδιο εξατομικευμένης υποδοχής που δημιουργείται μεταξύ του ιδρύματος και της οικογένειας, όπως αναφέρεται στην εγκύκλιο αριθ. 2003-135 της 8ης Σεπτεμβρίου 2003 σχετικά με την υποδοχή στην κοινότητα των παιδιών με διαταραχές της υγείας : "Σχεδιάζεται ένα εξατομικευμένο πρόγραμμα υποδοχής (PAI) για ένα παιδί που πάσχει από χρόνια ασθένεια, αλλεργία ή διατροφική δυσανεξία, που φιλοξενείται στην κοινότητα. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για το παιδί που παρακολουθεί ένα παιδικό σταθμό ή κέντρο ημερήσιας φροντίδας, ένα σχολείο, ένα γυμνάσιο ή ένα κέντρο διακοπών ή ψυχαγωγίας. »

Προσδιορισμός της υπάρχουσας οικονομικής βοήθειας για την υποδοχή μικρών παιδιών με αναπηρία

Προσδιορισμός των συνεργασιών

Μπορούν να δημιουργηθούν συμπράξεις για τη συνοδεία παιδιών με ειδικές ανάγκες.

Αποφύγετε τα λάθη

Σκεφτείτε με όρους "ελλείμματος", "έλλειψης", που προκαλεί έμμεσα στον επαγγελματία την επιθυμία να γεμίσει κενά. Ενεργώντας με τον τρόπο αυτό, μπορεί να περιορίσει την αυτονομία του παιδιού, λόγω της υπερβολικής προνοητικότητας του επαγγελματία, που δεν αφήνει περιθώριο στο

το παιδί να ενεργήσει. Αυτό μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα να εξετάζει το παιδί μόνο μέσω της ιδιαιτερότητάς του και όχι πλέον, πρώτα απ' όλα, ως παιδί. Η ομαδική εργασία, η ανάλυση της πρακτικής, ο χρόνος ρύθμισης πρέπει να επιτρέπουν την επεξεργασία μιας σκέψης που δεν αρνείται την πραγματικότητα του παιδιού αλλά που μπορεί να την λάβει υπόψη για μια καλοφροντισμένη συνοδεία.

Ένα παράδειγμα :

Είμαι διευθυντής ενός ΕΑJE, πρόκειται να υποδεχτούμε για πρώτη φορά ένα παιδί με ειδικές ανάγκες.

Ένα μέλος της ομάδας με ρωτάει πώς αυτό το παιδί συμπεριφέρεται σε άλλους;

Τι αυτονομία έχει;

Εδώ, όπως και για κάθε παιδί που φτάνει σε ΕΑJE, θα πρέπει να υπάρχει μια ώρα παρατήρησης από ένα άτομο αναφοράς. Με την πάροδο του χρόνου, αυτό μπορεί να βοηθήσει στην απάντηση σε αυτές τις ερωτήσεις αναπτύσσοντας μια λεπτομερή γνώση του παιδιού. Ο επαγγελματίας που ενδιαφέρεται να καλωσορίσει το παιδί μπορεί να θέλει να προβλέψει σημαντικά τον ερχομό. Ωστόσο, αυτό δεν είναι πάντα επιθυμητό, επειδή υπάρχει ο κίνδυνος να δούμε το παιδί μέσα από αυτό που θα ειπωθεί και όχι μέσω της παρατήρησης αυτού του συγκεκριμένου παιδιού και του τι κάνει.

Βιβλιογραφία

- *Collectif, L'inclusion des enfants ayant des besoins spécifiques, VBJK, Gand, 2010*
- *Collectif, L'inclusion des enfants en situation de handicap dans les milieux d'accueil de la petite enfance, - Guide de formation à l'attention des professionnels de la petite enfance 0-3 ans, FILE asbl, mars 2013, à télécharger sur le site de FILE asbl*
- *Cour des comptes, « L'accueil des enfants de moins de 3 ans », novembre 2013 : rapport consacré à la politique d'accueil des enfants de moins de 3 ans, à télécharger sur le site de la Cour des comptes*
- *Comité interministériel du Handicap, « Handicap : Le défi de l'égalité », Relevé de décisions, 25 septembre 2013, à télécharger sur le site du ministère des Affaires sociales et de la Santé*
- *« Développer l'accueil des enfants en situation de handicap dans les structures petite enfance », Chorum, février 2012*
- *C. Herrou, S. Korff-Sausse, L'intégration collective de jeunes enfants handicapés, Éditions Erès, 2007*

